

Ako Čertíka Bertíka labrador napajedil

„Už zase meškám! Lucifer ma tentokrát zaručene pretrhne!“ zúfal malý čertík náhliac sa chodbami pekla.

Kravský chvostík vial za ním a tváril sa, že ho chce predbehnúť. Zakaždým, keď zakopol o nerovnú dlažbu vrážal do starších čertov, ktorým siahal akurát po brucho. Po každom náraze si šúchal maličké rohy skryté v čiernych kučerách.

„Po štvrté skladám pekelnú skúšku a štvrtý raz som zaspal. Hádam sa aspoň konečne vydari. Predsa len, nečakal som, že by som zvládol tretí pokus. Preto som sa na neho ani neučil, zbytočná námaha. Šťastnú trojku ešte neprekonal žiaden čert. Ale štvorka mi je sympatická od čias, kedy som bol rozmazaným raráškom.“

Cval kopýtok ustal, keď našiel dvere s číslom šesť-šesť-šesť. Zaklopal na koziu hlavu pod číslom. Tá zamečala a po štvrtýkrát vyľakala utiahnutého čertíka. Dvere sa s rinčaním reťazi otvorili a on vstúpil do Luciferovej pracovne. Opatrne prekročil prah, keď z rohu naň vybafol sám Lucifer. Čertík sa zľakol ešte väčšmi, zapotácal sa a spadol na zadok. Pán pekla sa schuti rozosmial.

„Ach, Bertík!“ pretlačil pomedzi slzy škodoradosti. „Momentálne si môj hlavný dôvod, prečo stále učím.“

Povytieral si slzy do briadky, sadol do nepohodlného kresla za starým začmudeným stolom a pomaly udušil svoj smiech. Kreslo na mieru tvrdým so zarezávajúcimi sa opierkami, zhrdzavenými kvíliacimi klincami sa dávno stalo symbolom bohatstva, ktoré si nemohol dovoliť žiaden iný pekelník. Za ním sa až po strop tkvela knihovníčka s lexikónmi kúziel a najvzácnejšími úpismi. Starší čerti mu prezradili, že každý z tých pergamenov obsahuje úpis tisícov duší. Po jeho ľavici kmitali dva brká spisujúce ďalšie úpisy do pozemského sveta. Pracovňa nemala okná, no ucítil závan teplého vzduchu len, čo vstúpil. V kútoch podlahy ležala zamrežovaná šachta, ktorá viedla až ku kotlom, kde trpeli hriešnici. Lucifer ich výkriky počúval vždy, keď sa mu zunovalo práce. V ovzduší sa niesol pach síry taký výrazný, že dokonca i Bertíka z toho štipali oči.

„Meškáš!“

„Ja viem pekelný pane! Cestou sa mi...“

„Nezaujímam ma, čo dobré sa ti prihodilo. Za minútu sa otvára portál na zem, dovtedy ťa musím zoznámiť s tvojou úlohou.“

Obyčajná minúta mu nemohla stačiť. Naposledy obral Lucifera takmer o hodinu, až kým s ním nestratil trpezlivosť a nevykopol ho z kancelárie. Doteraz ho bolel chrbát od jeho mocného kopyta.

„Podobne, ako naposledy, budeš mať za úlohu priviesť dušu. Iste už vieš, že ľudia nesmú cítiť pekelnú prítomnosť. Preto ťa nikto nesmie odhaliť. Nieže na to opäť zabudneš!“

Pohrozil Bertíkovi bičikom a demonštratívne ním aj plesol až iskri lietali a pálili im kožušky i chrby kožených kníh.

„Tvoj cieľ je Ondrej Veverica. Vybral som ho pre teba ja osobne, tak sa snaž! Má manželku, dve deti a žije v rodinnom dome. Chovajú mačku a psa, na toho pozor, môže ťa vycítiť.“

„A čo s ním?“

„No čo asi? Zbavíš ho nároku na pozemské bytie. Keď bude duša tvoja, spál tento amulet a ako lusknutím prsta sa ocitneš na mojom gobelíne, ktorý si naposledy potrhal,“ vytkol mu.

Čertík výčitku nepostrehol. Prezeral si nový privesok, ktorý sa mu stratil v dlani. Maličké vidly upletené zo slamy, previazané tromi vlasmi viseli na ľanovom špagáte. Okamžite si ho prehodil cez krk.

„Tie vlasy sú z mojej brady. Dost' to bolí, keď si ich trhám, tak dávaj pozor okolo otvorených ohňov, aby nezhořel predčasne. Na splnenie úlohy máš týždeň. Nieže sa budeš flákať! A upozorňujem

ťa, že to je posledný termín z tvojho ročníka. Inak si na ďalší pokus počkáš.“

Bertík prikyvoval skoro mu hlava odpadla. Nadýchol sa a otvoril ústa, no kým vydal hláska, ho Lucifer prerušil.

„Máš desať sekúnd. Stihneš len jednu otázku.“

Malému čertíkovi sa v hlave otvorila encyklopédia nezodpovedaných otázok. Chcel ich ako cunami hodiť na temného pána, no zmohol sa len na štyri slová.

„Ako to mám urobiť?“

„Rodinné domy poskytujú veľa príležitostí. Sleduj jeho návyky a využi to.“

„Nerozumiem, mám...“

V pracovni to zaprašťalo akoby tucet pohoničov plesklo bičom. Keď Bertík otvoril oči, uvidel lúku plnú kvetov.

„...čakať na ďalšie pokyny?“ opýtal sa jarného vánku a bezradne si povzdychol.

Zhlboka sa nadýchol a vôňa kvetov mu udrela do nosa.

„Smrady!“

Zanadával si a odpľul žltých slín po okolitých fialkách. Vidly sa nadvihli z jeho hrude a ťahali ho preč z lúky. Ťahali ho za Ondrejom Vevericou.

Ocitol sa na kraji predmestia pri dvojposchodovom domčeku s autom zaparkovaným na príjazdovej ceste. Prívesok mieril ta. Podišiel k oknu a zbadal ženu, sympatickú brunetu s žiarivým úsmevom, ktorá obliekala dve malé deti. Tie nehľadal. Vlastne ešte nevedel, koho hľadá. Vytiahol z vnútorného vrecka kožucha zápisník v koženej väzbe z čierneho barana. Prelistoval zažltnuté stránky až narazil na prázdnu a rozkázal mu, aby zobrazil Ondreja Vevericu. Na papieri sa rozlial atrament, spájal sa, tvaroval, až kým nevytvoril obraz muža v tridsiatich rokoch života. Na nose mu sedeli obdĺžnikové okuliare bez rámov. Krátke riedke vlasy sa ako príliv vylievali na čelo, zatiaľ čo spánky zažívali odliv. Štvorcová briadka nepristala mužovi ešte väčšmi než ošúchané okuliare. Nepôsobil sympaticky, zapáčil sa Bertíkovi. Nikoho takého tam nevidel, ale vidly mierili práve do skiel pred ním. Znechutene odišiel od sladkej rodinky. Obišiel dom a nazrel do náprotivného okna. Tam v malej izbičke sedel muž za počítačom. Vyzeral presne ako obraz v zápisníku. Náhle sa obzrel a prudko vyskočil z kolieskového kresla. Niečo zakričal a odišiel. Bertík opäť obehol dom a sledoval rodinku odchádzať, deti do škôlky a rodičia do práce. Bude to mať ľahké. Proste vyplaší divokú zver a oni nabúrajú. A on pred Lucifera donesie hneď tri duše navyše. Vytešoval sa zo svojho prostého plánu, zatiaľ čo nastupovali do auta. Ondrej pobozkal pani Vevericovú, ona sadla za volant a on im ostal mávať z príjazdovej cesty, kým neodišli. Bertíkovi zamrzol úsmev, keď sa Ondrej vrátil do domu. Nestihol sa za ním prešmyknúť, dvere by mu privreli chvost i kopýtko. Nadýchol sa, zatvoril oči a vykročil. Vždy ho karhali, že nemá chodiť cez steny so zatvorenými očami, inak by sa mohol v niečom zaseknúť, ale nevedel sa to odnaučiť. Vynoril sa v predsieni, prešiel pri obývačke, popod točité schody a vošiel do miestnosti s počítačom. Sledoval nezrozumiteľné čísla a znaky vyskakujúce na obrazovke monitora a lámal si hlavu, čo to má znamenať. Zrazu mu to docvaklo. Ondrej bol programátor, pracoval z domu.

„NIEEE!“ vykrikoval a rýchlo si zapchal ústa.

Zabudol, že ho nikto nevidí ani nepočuje. Musel si dávať pozor len na paru, dym a priame slnko, iba vtedy vrhal tieň. Ani dotýkať sa ničoho nesmel. Do skutočného sveta mohol kedykoľvek vstúpiť, ale v momente zhmotnenia by pach síry udrel do nosa všetkým smrteľníkom naokolo. Okrem toho, hocičoho by sa dotkol, ostalo by to umazané od uhlia a takú stopu si nemohol dovoliť za sebou nechať. Preto sa čerti spoliehali len na čary, kliatby a posadnutia.

Keďže pracoval z domu, mohol sa spoľahnúť len na nehody v domácnosti. Keď mu Lucifer povedal, že Vevericu vybral osobne, myslel si, že to bude niečo ľahké. Nedošlo mu, že ho rád trápi. Skúsení čerti vedia naviesť blesk na palec presne, on nevedel hýbať ani malými predmetmi. Aspoň to

už dlho neskúšal. Sústredil sa na ceruzku vedľa programátora. Netrúfol si zdvihnúť ju, stačilo ju zhodiť. Načiahol ruky akoby ju k sebe volal. Ceruzka sa na stole sprvu rozkývala. Napokon sa rozkotúľala k okraju počítačového stolíka a zrútila sa do priepasti. Dopadla na zem a ostrý hrot spoznal svoju skazu. Bertík od radosti podskočil, zatiaľ čo Ondrej si udivene obzeral ceruzku. Z chodby sa ozval štekot, na čo do Bertíka skočil pes. Preletel cez vzduchoprázdno, no labrador sa nevzdával, ďalej zúrivo štekal a ňuchal po koberci.

„Malina! Čo je to s tebou? Tu nemáš čo hľadať. VON!“

Programátor vyhodil psa späť na chodbu a zavrel sa v izbe. Pazúry oškrekli bielu farbu na dverách, keď ho naposledy okrikol. Čertíkovi stále pred očami plávali biele tesáky, ktorým vykonal zubársku prehliadku. Zdalo sa, že pes vycítil, keď čaroval. Zrejme sa pri čarovaní nedostatočne sústreďuje a málinko vstupuje do sveta ľudí a tým preniesie aj čertovské pižmo. A psiemu ňufáku sa čerti vždy protivili. Bodaj by všetky kotle popukali tomu psovi! A k tomu to je ešte labrador. Čerti neznášajú vodu, preto každý tvor, ktorý ju miluje, im je prirodzeným nepriateľom. Opäť vytiahol ufúľaný zápisník. Už vedel kto, potreboval ešte vedieť prečo. Možno by jeho úpis vedel využiť.

„Ukáž, za čo Ondrej Veverica zapredal svoju dušu!“ rozkázal knižke.

Do zadymených stránok sa vpili kvapky atramentu a vyformovali machule.

„Čo to má znamenať?“

Zápisník mlčal.

„Dobre teda, kedy ju zapredal?“

Na novej stránke sa objavili ďalšie machule. Táto skúška hrá falošnými tónmi. Pri pekelnom obchode nastala nejaká šarapata.

„Za čo bola predaná duša Ondreja Vevericu?“

Atrament sa vylial do tvaru kryštálových náušnic. Prezrel si jeho uši, nezdali sa byť prepichneté.

„Kto zapredal jeho dušu?“

Obraz ženy zahalenej v hodvábnnej šatke vyplnil prázdne miesto. Rozkázal zápisníku odhaliť jej tvár, ale opäť mu nakreslil zahalenú postavu. Vyzeralo to, že niekto peklo prekabátil. On to však nemohol riešiť, musel počúvnuť pekelného pána a priniesť dušu so sebou. Povzdychol si. Nemal inú možnosť, len čakať na vhodnú príležitosť.

Tú našiel už po jednom dni. Ešte v prvý večer zistil, že mačka ho pri čarovaní vidí a bojí sa ho, to mienil využiť. Na poslednom rozšírenom stupienku schodiska poukladali celkom nerozumne tri kvetináče. Bez zábrany, mohli kedykoľvek spadnúť do chodby pod schodmi. Bolo by smutné, keby v tej chvíli niekto na chodbe stál. A keďže mal z pekla šťastie, mačka sa rada vyhrievala na koberci zaliatom ranným slnkom priamo pred týmito kvetináčmi. V hlave si to celé premyslel, ráno mienil uspieť v skúške.

Presne podľa plánu, huňatá britská mačka ležala na slnku, keď sa Ondrej vrátil dnu od rodiny. Takmer sto rokov už nemal príležitosť takto strašiť zver. Hoci plašeniu dobytku sa nič nevyrovnalo. Čertov tieň prerušil mačkinu slnečnú kúpeľ. Lenivo otvorila oči, aby si premerala opovážlivca, ktorý vyrušil jej ranný rituál. Bertík sa nadýchol, zrúkol až sa začervenal a vyceril tesáky ani keby chcel ju zjesť. Tá, na smrť vystrašená diabolským zjavením, sa vykrútila, zakvílila akoby ju už trhal v zuboch. Naježená uskočila pred nebezpečenstvom a zadkom narazila do prostredného kvetináča. Ten sa po hladkom koberci ľahko zošmykol. Na chodbe sa ozval tupý náraz a nato treskot črepín. Bertík započal ohnivý tanec víťazstva. Vlnil sa ako plameň sviečky, keď v tom začul štrngot kľúčov.

„Neuveríš, zabudla som si peňaženku!“

Zahlásila Ondrejova manželka, len čo vošla. Okamžite zbadala manžela na zemi a vybehla mu na pomoc.

Veverica to prežil. Sanitka dorazila za necelých desať minút a späť sa vrátil už po týždni. Po vlastných! Kým bol preč, jeho žena, Eva, presunula kvetináče do záhrady a mačku odniesla k svojej

mame. Ukázalo sa, že ju nikdy nemala rada a teraz využila perfektnú príležitosť sa jej zbaviť. Bertík si od zúrivosti hrýzol do chvosta. Nadával si, že stratil také eso v rukáve. Usúdil, že ľudia nie sú až takí krehkí, ako ich to učili v škole.

Týždeň stanovený Luciferom dávno ubehol, ba i ďalšie dva. Čertík sa utápal v nervozite, neustále si cmúľal chvost a ožúval chlčky. Celé dni trávil pred nepoužívaným krbom v obývačke a hľadal odpoveď v uhlíkoch. Programátor, na manželkine naliehanie, prvýkrát v lete opustil svoje dúpã elektroniky a išiel kosiť záhradu. Maličká elektrická kosačka sa mihala pod oknami. Zrazu sa vrátil dnu a natiahol si rúško takmer až na oči. Určite nič nevidel. Z dielne vytiahol strunovú kosačku a pustil sa do húštiny žihľavy v najvzdialenejšom kúte záhrady. Informatik urputne bojoval so zeleňou, mocnými ťahmi kosil rad za radom. Už to vyzeralo, že neskrotnej prírode zasadí posledný úder, keď v tom hodil kosačku na zem a vrátil sa do domu. Bertík tomu vôbec nerozumel, až kým si Ondrej nezložil rúško. Tvár mal celú červenú a opuchnutú, sople mu stekali až po krku. Zaslzenými štrbinami, ktoré ostali po očiach hľadal umývadlo. Keď si tvár poriadne vypláchol, postavil pod schody a zvolal:

„Eva! Mám toho dosť! Dokonči to, prosím ťa. Nevidím, neviem dýchať, takto sa nedá žiť!

Raz ma tá prekliata burina zabije!“

Strhol z nosa zamazané okuliare a snažil sa ich utrieť do špinavého trička. Zanádal si a nechal Bertíka rozmýšľať, nad jeho novo nájdenou múzou.

Prešlo už pol roka odkedy prišiel medzi ľudí a s Ondrejom si stále nevedel dať rady. Posledné listy nenávratne opadli zo všetkých stromov v okolí. Po strate mačky už nemal veľmi na výber, musel dobehnúť pol storočie flákania školy a natrénovať si ovládanie predmetov. Kvôli Maline, ktorá mu dýchala na krk, vždy, keď len pomyslel na kúzla musel trénovať po nociach v lese. Bezúhonné tvory ho mali vždy možnosť vidieť a výnimkou neboli ani deti. Sprvu na neho gánili veľkými hnedými okáľmi, nevedeli, čo si o ňom myslieť. Ale, keďže ho stále vidali doma, prijali ho za člena rodiny a tak za ním radostne cupitali vždy, keď ho zbadali. Najprv pred nimi utekal, nepáčili sa mu ich roztomilé pohľady. Keď stratil nádeje na súkromie, začal sa s nimi hrať. Zuzka a Lucka zanedlho získali nového imaginárneho kamaráta. On sám si ich celkom obľúbil. Niekedy mu prišlo ľúto, že si prišiel po ich ocka.

Jeden piatok Veverica nevstal z postele. Pred odchodom mu Eva na nočnom stolíku nechala krabičku vreckoviek, tabletky, teplomer, mobil a pomarančový džús. Čo však najviac mladého čerta upútalo, bol bylinkový čaj. Zdalo sa, že nie všetky bylinky sú pre programátorov smrteľné. Za pol roka prekutral každú kút domu a tak vedel, že nad sporákom majú všetky rôzne druhy čajov, včítane žihľavového. Stačilo zameniť čaje a jeho skúška sa konečne skončí. Na druhý deň ostala celá rodinka doma. Pani Vevericová vyšla von hrabať lístie a deti nechala sa hrať pred horiacim krbom so svojim novým neviditeľným kamarátom. Sedával v obývačke celé dni. Odkedy rozkladali oheň sa cítil takmer ako doma. Ony, na rozdiel od iných dievčat, nemali v obľube bábiky a kočíky, ale autička a vojačikov. Naozaj sa mu dvojičky páčili. Dnes sa hrali na hasičov, policajtov a zlodějov. Samozrejme, čertík musel byť zlodějom a najradšej kradol policajné autá. Autička sa nachádzali všade od sedacej súpravy cez parapety až po najvyšší schod. Rád sledoval, ako ľudia padajú. Kiežby sa ten deň niekomu nalepila smola na päty. Počas hry vyslovil túžbu, aby sa k nim v hre pridal aj ich ocko. Poľutoval ho, že musí ležať v posteli a že sa možno nedožije rána. Deti híkali, zakrývali si ústa i oči, keď počúvali o hroznom osude ich otecka. Zabedákal, že by mu chcel pomôcť, ale nemohol, hoci by aj vedel ako. Keby sa len našiel niekto, kto by to urobil za neho. Dvojičky sa začali prekrikovať a predbiehať v salutovaní pred generálom Bertíkom. Jedna vystrčila druhú, aby sa ako prvá prihlásila na pomoc v záchrane. Keď ich čertík mal hrsti, vysvetlil im, že čaj, ktorý pije mu nepomáha. Vedel, kde nájsť ten správny, no museli ho doniesť ony. Bez váhania za ním obe vykročili do kuchyne. O chvíľu už nádejný samostatný čert sledoval dvojičky šplhať sa po linke a vyhadzovať zo skrinky na zem všemožné krabičky čaju. Vždy nadšene vytiahli ďalšiu krabičku a keď nebol spokojný, vliezli hlbšie

do skrinky. Keď sa konečne prehrabali k žihľavovému čaju, Bertík od radosti urobil salto vzad. Dievčatá povzbudené kamarátovou radosťou okamžite vyliali z ockovej šálky zlý čaj a dali mu tam rovno päť vrecúšok správneho. Ukázal im, ako sa zapína rýchlovarná kanvica a nechal ich zaliť kľúč k jeho slobode. Z hrnčeka sa pomaly prestávalo pariť a on im rozkázal vrecúška vybrať a pridať aspoň štyri lyžičky cukru. Čajík poctivo zamiešali a on zavelil na výpravu za záchranou ich ocka. Dievčatá priniesli na podnose oteckovi teplú šálku. Prekvapil sa i potešil snahe dcér a tak si vďačne šálku zobral. Nemal čuch ani chuť, preto žihľavu neucítili a čaj rýchlo vypil. Po úspešnej záchrane sa Lucka so Zuzkou vďačne vrhli na svojho kamaráta. Vyobjímali ho, pričom im vôbec nevadilo, že sa ich prsty mierené na chrbát zaborili ani do dymu. Rozradostené sa odišli hrať naspäť do obývačky, iba Bertík ostal sledovať svoje dielo. Za pár minút sa Ondrej začal ošiváť, dýchal ústami. Prevrátil sa na druhý bok a striekol si niečo do nosa. Po dlhšej dobe mu začala opúchať tvár, škralab sa po nej, tlačil si uslzené oči. Sadol si lebo zistil, že takmer nevidí.

„Eva!“ zvolal. „Potrebujem lieky na alergiu!“

Neodpovedala mu, tak sa vybral po lieky sám. Ibaže, boli dole v kúpeľni. Bertík si opäť vynadal. Veď sa mu nič nestalo! Zoberie si lieky a bude úplne v poriadku. Toľko námahy pre obyčajný soplík a pár slzičiek. Ľudia klamú ešte viac než čerti! Zahryzol si do holého chvosta, z ktorého všetky chlpy stihol vytrhať a kráčal za programátorom. Zrazu si spomenul na prekvapenie, ktoré mu s dvojčkami nechali na schodoch. Autíčka! K tomu takmer nevidí, nevšímne si ich. Rýchlo ho obehol, preletel po schodoch a z obývačky sledoval či naozaj na niektoré z nich stúpi. Prvému, Zuzkiným hasičom, sa ako zázrakom vyhol. Ostali tam už len Luckine policajné posily, ale aj to mienil minúť. Nemal na výber, musel ho posunúť. Polícia musí uplatniť pekelný zákon! Celou nepatrnou mágiou, ktorú ovládal, tlačil autíčko pod Ondrejovu nohu. Posúvalo sa slimačou rýchlosťou, ale mal by to stihnúť. Vtom sa z chodby vyrútil pes a v chvíli Bertíkovho takmer-zhmotnenia do neho skočil. Odstrčil čerta, ktorý sa zapotácal a pošmykol na autíčku pri nohách. Pošmykol sa a spadol priamo do otvoreného krbu za ním. Zalialo ho domovské teplo, no plamene oblapili i slamené vidly na jeho krku. V momente plesklo dvanásť bičov a ocitol sa v Luciferovej kancelárii.

„Pozrime sa, Bertík!“ Usmial sa naň pán temnôt. „Už ťa nejaký ten spln zháňam. Programátor, za ktorým som ťa poslal nepatrí pekle, niekto sa nás snažil oklamať. Samozrejme, sme sa o to už postarali a tá žena je v špeciálnom kotle určenom pre figliarov, ktorí sa rozhodli prejsť pekle cez rozum.“

„Kedy ste na to prišli?“

„Asi dva dni po tom, čo si odišiel. Mal si sa vrátiť po týždni. Kde si bol tak dlho?“

„Chcel som splniť úlohu za každú cenu.“

„Aha. A kde máš tú dušu?“

Bertík sa kyslo zatváril a rozplakal sa.

„Neznášam labradorov!“ precedil cez slzy.

„Rozumiem. Nedá sa nič robiť. Musíš počkať, kým sa otvorí ďalšie kolo skúšok pre nasledujúci ročník.“

„Ale veď posledný ročník trvá štvrtstoročie!“ sadol rozhorčene.

„Správne,“ vyškeril sa naňho. „Nič sa neboj Bertík, všetko ťa dovedy naučím. Len si to predstav, dva a pol desaťročia spolu, len ty a ja, zavretí v tejto pracovni. Neznie to krásne?“

Malý čertík sa hodil o zem a ešte väčšmi sa rozplakal. Váľal sa po gobelíne, pričom doň rohami drel diery. Pán pekla ho za to okamžite vykopol z pracovne svojím mocným kopytom.

Každý dobrý skutok je raz odmenený, niekedy tak, že to ani nezbadáme, inokedy priamo cez poslov dobra. Tak tomu bolo aj v tomto prípade. Hrejivým úsmevom upokojil sprvu vrčiacu Malinu. I ona cítila pokoru v blízkosti svätožiary. Vzorne si ľahla do budy a čakala na príchod snehobieleho rubáša. Už o malý okamih ohrýzala kosť hrubú ani zovretá päšť, dar za záchranu pánovej duše. Bledá,

Matúš Burčík

útla ruka ju láskyplne pohladila po hlave. V povetrí zašuchotali krídla a labradorovi spadlo na ňufák zlaté pierko.